

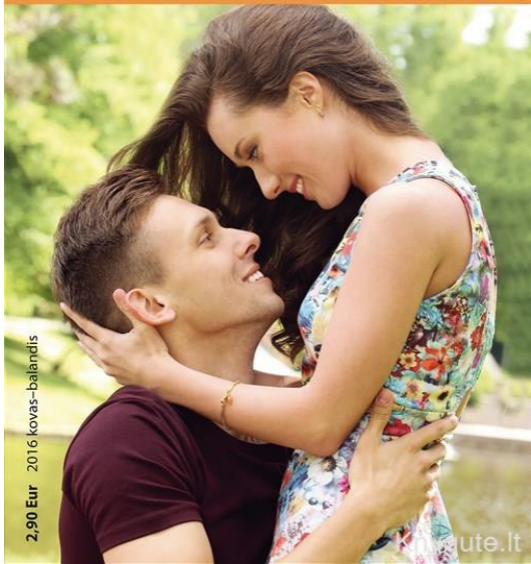
Svajonų
ROMANAI

Karamelė

JOSS WOOD

Kas bus, tas bus

2,90 Eur 2016 kovas–balandis

ute.lt

Joss Wood
(Džos Vud)

KAS BUS, TAS BUS

Romanas

Versta iš Joss Wood, Too Much of a Good Thing,
2013

© Joss Wood, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

©Violeta Chodosevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0033-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Ar kompiuterių ir mobiliųjų krovikliai sudėti? Ar automobilio tepalą patikrinote?

Ankstyvą rytmetį Lu Šepard stovėjo rytinėje pakrantėje. Žinodama, kad rankomis apsikabinus ir stipriai prisitraukus dailius kelius prie savęs geriau nebus, susigrūdo tvirtai suspaustus kumščius į išblukusių džinsinių šortų kišenes. Prieš giliai įkvėpdama ir išspausdama firminę, puikiai ištobulintą šypseną „ir man, ir jums viskas gerai“, ji nusisukusi sunkiai nurijo seiles.

- Lu, tu *pati* tai padarei, - atsakė Danielius, jaunesnysis brolis dvynys. - Dukart.

Tai tiesa. Ji padarė. Ir netgi pažymėjo varnelė jiems sudarytame sąrašė. Nors nė vienas iš brolių į jį nė akies neužmetė. Dieve, kaip ji tai ištvers? Juk šie berniukai - jos gyvenimas ir pastarojo dešimtmečio esmė. Kaip tad leisti jiems sėsti į automobilį ir per visą šalį kakti į universitetą, pasitraukti iš jos gyvenimo su visais ketinimais ir tikslais? Lu bardavo juos, verkdamo su jais ir dėl jų. Ji valgydindavo ir vežiodavo juos, padėdavo ruošti namų darbus, skatindavo išsipasakoti. Atstojo tėvą, motiną,

seserį ir draugę.

Sulaukusi dvidešimt devynerių ne tik dar nebuvo pasiruošusi pažvelgti į akis vienatvei dėl ištuštėjusio lizdo, bet ir pripažinti kamuojantį sekso alkį. Tik berniukams nereikėjo apie tai žinoti, kaip ir apie daugelį kitų per pastarąjį dešimtmetį jos išgyventų jausmų...

Danielius atsirėmė į automobilio dureles ir atsikrenkštė. Lu matė jo Neitui mestą žvilgsnį ir greičiau pajuto, nei pastebėjo atsakomąjį linktelėjimą. Neitas prisiartino prie savo neidentiško brolio dvynio, toks pat aukštas ir dailus.

Danielius vėl krenkštelėjo.

- Lu, mes *dėkingi*, kad mirus mamai ir tėčiui tapai mūsų globėja. Jei ne tu, būtume atsidūrę pas kokius irzlius giminaičius, kurie veikiausiai būtų mus išgrūdę į internatą ar vasaros poilsio stovyklą.

Net kai jų tėvai dar patys buvo vaikai, Danieliaus žodžiai būtų buvę artimi tiesai. Visi jų giminaičiai -persenę niurgzliai, belaukiantys šviesos tunelio gale.

- Bet laikas naujai pradžiai... Mums, o ir tau.

- Hm? Tu apie ką?

Danielius pasitrynė skruostą.

- Manome, kad pats laikas daryti viską, ko negalėjai augindama mudu.

Lu susiraukė.

- Kur lenkiate, bičiuliai? Juk jau aptarėme... jūsų išvykimą.

- Žinoma, kalbėjome apie mūsų pasirinktą universitetą, apie tai, kaip jaučiamės išvykdami ir kas mūsų laukia. Bet nešnekėjome apie tave, - įsiterpė Neitas.

Lu sumišo.

- Kuriems galams? Juk mano gyvenimas nesikeičia.

- O turėtų! - atkirto Neitas.

- Bet kodėl?

- Todėl, kad vienišai tavo amžiaus moteriškai toks gyvenimas visiškai nenormalus! Kada paskutinį kartą buvai pasimatyme? - reikliai paklausė Neitas.

Lu nepajėgė prisiminti. Gal prieš šešis ar aštuonis mėnesius? Atkūrė atmintyje ne tiek vyrą, kiek jo norą jos atsikratyti, kai tik prisipažino, jog drauge su ja gyvena broliai dvyniai ir ji yra jų globėja. Negalėjo to vyro smarkiai dėl to kaltinti, nes reakcija buvo lygiai tokia pati kaip kelių kitų vyrų, su kuriais susitikinėjo per tuos metus: šokas, lydymas nenumaldomo

troškimo kuo greičiau rasti artimiausias duris.

Pridėkime didelį namą, du šunis, milžinišką akvariumą su jūros vandeniu, tris kukurūzinius žalčius (ne, jie atsidūrė reptilijų centre, kai Lu atsisakė juos prižiūrėti berniukams išvykus) ir dar kates, taigi nekeista, kad pasimatymai žlugdavo.

- Norime pasišnekėti su tavimi apie... *tave*, - pareiškė Neitas.

- Mane? - viauktelėjo Lu, tada timptelėjo šortų raištį ir pirštais suėmė tiesius pilkšvai rusvus plaukus į uodegėlę.

„O, ne.“ Tai ji rūpindavosi berniukų fizine ir dvasine gerove, o ne šie jos. Tokia tvarka buvo jų mažytėje šeimoje.

- Matai, Lu, mes ne išvykstame, o paliekame *tave*. Juk žinai mūsų planus: iš pradžių išsilavinimas, paskui kelionės. Nenučiuokiame, kur galiausiai atsidursime, bet didelė tikimybė, kad ne čia, - tęsė Neitas. - Todėl būtų daug lengviau, jei žinotume, jog esi laiminga, užsiėmusi ir gyveni visavertį gyvenimą. Paimkime, kad ir šį namą: nenorime, jog užsikrautum jo išlaikymo našta tikėdamasi, kad vieną dieną kuris nors iš mūsų jo užsimanys. O tau vienai toks milžiniškas namas nereikalingas.

Į pokalbį įsitraukė Danas:

- Neverčiame parduoti namo ar panašiai...

Tik žinok, kad džiaugsimės kiekvienu tavo sprendimu: ar parduotum, ar nuomotum, ar įkurtum komuną...

Lu klestelėjo ant laiptelių prie išorinių durų ir pasirėmė alkūnėmis į šlaunis. Prisėdęs greta Neitas raumeninga ranka apglėbė pečius.

- Tik netapk beprote, tarškančia su savimi ir globojančia kates. Tai pirmas dalykas, kurio prašome...

„Bus ir daugiau? Tikrai? Jergutėliau!“

Danielius pritūpė prieš ją ir vėrė tikrai ne aštuoniolikmečio žvilgsniu.

- Lu, tu pirmą sykį lieki viena nuo tada, kai buvai maždaug mūsų amžiaus.

„Taip, tiesa. Tai dėl vienatvės grėsmės žemė slysta iš po kojų.“

- Norime, kad būtum laiminga, kad gyventum savo gyvenimą. - Danielius persibraukė ranka plaukus, kurie verkiant prašėsi nukerpami. - Laikas atsikratyti atsakomybės, atsikvėpti. Veik tai, ką būtum norėjusi veikti augindama mus.

Lu pakreipė galvą.

- Pavyzdžiui?

- Vaikščiok į klubus ir... - Danielius sužiuro jai per petį ir nuraudęs užbaigė: - Mylėkis.

„Mylėkis?“ O dangau, jei neprisimena, kada buvo pasimatyme, kokia gali būti kalba apie pasimylėjimą. Prireiktų galingo dulkių siurblio, kad nubrauktų nuo atminties voratinklius.

- Štai tavo „darbų“ sąrašas. Norime, kad išbandytum naujų dalykų... Šuolius parašiotu ar banglentes, keramikos ar šokių pamokas, - pasiūlė Neitas.

Danielius, stilingasis brolelis, susiraukęs nužvelgė jos išblukusius raudonus marškinėlius ir nutrintus džinsinius šortus.

- Praverstų ir keletas padorių drabužėlių!

- Aš *turiu* padorių drabužių! - paprieštaravo Lu.

- Tai dėvėk! - nepasidavė Danielius. - Reikėtų apsikirpti ir pasidaryti veido masažą. O ir pakeisti įvaizdį.

Brolių žodžiai rado atgarsį sieloje, tad gal ir jų tiesa. Bet jai, žinoma, tai nepatiko.

- Nekenčiu tavęs, - suniurzgė Lu ir dėbtelėjusi į Danielių pridūrė: - Ir tavęs.

- Tikrai ne. Tu myli mus.

Neitas šyptelėjo ir jos širdis apsivertė. Dieve, ji išties juos myli. Labai labai! Kaip tad gali

išleisti?

- Tu *turi* lankytis klubuose. Šokti ir linksmin-tis. Dėl to verta puoštis ir nugalėti save, - pa-tikino Neitas. - Makas pasirūpins tavimi, Lu.

Žinoma, pasirūpins. Klubai - mėgstamiausias seniausio ir geriausio jos draugo būdas nuleisti garą.

- Visų pirma reikia pasigražinti. Nesusitikinė-čiau su tavimi vien dėl šukuosenos, - pridūrė Danielius.

- Paklausk! - užprotestavo Lu.

- Kirpimas, skaitalai ir makiažas, - pareiškė Danielius ir Lu pervėrė jį tūžmingu žvilgsniu. - Kaip ne sykį kartojo Makas, tokia šukuosena - tikra gėda: ji tinka nebent nekeikūnei davatkai bibliotekininkei, negeriančiai vyno ir niekada gyvenime nepatyrusiai tikro orgazmo.

Ką gi, tai į ją panašu. Ne dėl vyno ar keiks-mų, bet dėl orgazmo, žinoma. Gal dėl nepa-tenkinto seksualumo ji tokia velniškai jautri? Būtų pernelyg paprasta suversti kaltę vien tam, bet gryna tiesa, kad seksas išties retas svečias jos gyvenime. Na, gerai, beveik išvis neegzistavo didžiąją pastarojo dešimtmečio dalį ir verkšlendama to nepakeisi.

Taigi du nulis ištuštėjusio lizdo sindromo

naudai.

Bet kada broliai tiek suaugo, kad leistų sau aptarinėti jos orgazmus, tiksliau – tai, kad jų nėra?

Neitas atsilošė ir užsikėlė vienos kojos kulkšnij ant kitos kelio.

– Bet, Lu, svarbiausia... susirasti darbą.

Denas papurtė galvą.

– Kažin, ar to reikia? Juk užtenka pinigų, gaunamų iš draudimo. Jei ji nenori, gali nedirbti.

Taip, žinoma, gali... Jei tik nesumanys švaisyti pinigų niekam. Bet juk visada pasijusdavo nepatogiai, jei tekdavo panaudoti tėvų pinigus kitkam nei maistui, pastogei ir transportui.

Neitas dėbtelėjo į brolių kaip į kokį puskvaišį.

– Ne dėl pinigų, gražuolėli. Dėl būtinybės turėti užsiėmimą.

– Ką gi. Gerai pastebėta.

Lu lenkė pirštus vardydama reikalavimus:

– Taigi judu galvojate, jeigu susirasiu darbą, lankysiuosi klubuose, dažysiuosi, išmoksiu plaukioti banglente ir...

– Šokinėti parašiotu, – įsiterpė Neitas.

– Pasvajokit! – atkirto Lu ir sužaibavusi aki-

mis tęsė: – Lankysiu keramikos ir šokių pamokas, tai nepasiduosiu liūdesiui?

Dvi šviesios galvos sutartinai sukinksėjo.

Lu įbedė žvilgsnį į dvynių automobilį. Regis, berniukų tiesa. Nukreipusi dėmesį į kitus dalykus, galbūt išties liautųsi dėl jų sukti galvą. Nebloga mintis.

Lu iš lėto linktelėjo.

– Pagalvosiu.

– Pažadėk, kad taip ir padarysi, – pareikalavo Neitas.

– Pažadu apie tai pagalvoti.

– Jeigu padarysi, po trijų mėnesių tave ap-lankysime, – gudriai pareiškė Neitas.

– Šantažuojate mane grįžimu namo? – Lu prarado žadą. – Maži snargliai!

Neitas tik šyptelėjo ir dirstelėjo į savo laikrodį.

– Mums jau metas, Lu.

Ji to neištvers. Tikrai ne. Lu sunkiai rinko žodžius, o kai prabilo, jie strigo burnoje nuo emocijų pertekliaus.

– Nuvažiavę paskambinkite. Atsargiai vairuokite.

Prieš pakštelėdamas į žadą Neitas prisi-

traukė Lu, apkabino ir lengvai kilstelėjo.

- Myliu tave, sese.

Kai Neitas paleido Lu, ją pačiupo į glėbį Danielius.

- Rūpinkis savimi. Pramogauk. Prašau, *prašau* linksmintis, - pareikalavo. Tada paleidęs seserį įsitaisė automobilio keleivio vietoje ir pridūrė: - Nuvažiavę paskambinsime.

Lu linktelėjo, palietė per automobilio langą iškištą Danieliaus ranką ir pasiuntė Neitui bučkj.

Jos berniukai... iškeliauja pradėti naujo gyvenimo.

Žiūrėdama, kaip mašina išsuka į kelią, Lu vėl klestelėjo ant laiptelių, paslėpė veidus delnuose ir regėjo du savo paukštelių, išskrendančius iš didžiulio visiškai ištuštėjusio lizdo.

Berniukams pavyks, tikino save. O jai... Nebuvo tuo tikra.

Po dviejų savaitių, triukšmingą penktadienio vakarą, klubo „Pirmyn!“ VIP zonoje Vilis Skotas, alkūnėmis parimęs ant turėklų, stebėjo apačioje šurmuliuojančią minią. Buvo arti pusiaunakčio ir jis jau gerą pusvalandį ruošėsi dingti iš klubo. Paėjėtų kvartalą iki prašmat-

naus viešbučio, kuriame prieš dvi dienas užsiskakė numerį, ir po penkiolikos minučių jau smigtų milžiniškoje dvigulėje lovoje.

Tai žadėjo rojaus malonumus.

Kažkas pasirėmė ant turėklų greta jo, ir Vilis pamatė sugurintą geriausio savo draugo Kelbio, „Ryklių“ regbio komandos prezidento, veidą. Pagalvojus, kad ateinančius tris mėnesius šis vyrukas bus ir jo bosas, suspaudė paširdžius.

- Kaip Karteris? - pasidomėjo Vilis.

Legendinis griežtas vyriausiasis žvaigždžių treneris prieš mėnesį patyrė infarktą ir prieš prasidedant naujam regbio sezonui komanda liko be kapitono.

- Vis dar ligoninėje. Atlieka tyrimus. Kalba apie šuntavimą, - atsakė Kelbis. - Jis prašė perduoti, kad nieko nesugadintum.

Tik Kelbiui, o ne kam nors kitam, Vilis galėjo sakyti, ką galvoja.

- Didelė tikimybė, kad sugadinsiu, - pasikąsęs pakaušį prisipažino. - Tikrai nežinau, ar tinkamai elgiuosi, Kelbi. Juk laikinai pavaduosiu ne kokios mažos vietinės komandos, bet vienos kiečiausių pasaulio regbio ekipų vyriausiąjį trenerį....